

ІВАН ДИЧКО. ГЕОФІЗИК, ПОЕТ

Нещодавно в черговий раз я відвідала Полтаву, яка займає особливе місце в серцях і умах багатьох людей в Україні та поза її межами. Наприкінці 50-х років минулого століття я приєдналася до спільноти Полтавської гравіметричної обсерваторії АН УРСР (ПГО) – знаного у світі наукового центру – як аспірантка **Є.П. Федорова**. (фото наукового корпусу ПГО)

Був вересень. Сонце, теплина, стародавній маєток художника **Григорія Мясоедова** (він і похований там), величезний сад, й уся земля устелена яблуками. Я такого дива ніколи не бачила, бо тоді вперше опинилася в Україні, й була вражена. Ось з того часу я й живу з любов'ю до цього чудового краю української землі, бо є місце, куди я завжди хочу приїхати, щоб зустрітися з давніми друзями – **Світланою та Павлом Корбами, Аллою Славинською, Валентиною Синчкскул, Йосифом Джу-нем, Ольгою та Іваном Дичками**, згадати зустрічі з **Аллою Корсунь та Анною Яцків**.

Як щира шанувальниця журналу «Світогляд» прошу редакцію опублікувати нарис про Івана Дичка – колишнього наукового співробітника ПГО. Нарис наданий братом Івана **Григорієм Дичко**. Іван Дичко – непересічна особистість, талановитий оповідач різних історій та зна-

вець Полтави. А головне, Іван нещодавно відзначив своє 90-річчя. Він добре себе почуває, живе із задоволенням, складає вірші, пише мемуари, читає «Світогляд», мешкає у будинку ПГО зі своєю дружиною Ольгою (їхнє весілля ми гуляли 66 років тому).

P.S. До речі, про роль Полтавської гравіметричної обсерваторії в історії Головної астрономічної обсерваторії (ГАО). У грудні 1959 р. науковий співробітник ПГО Є.П. Федоров був призначений директором ГАО, й Новий 1960 рік він зустрічав в ГАО. Цікаво: Євгену Павловичу тоді було 50-й він був найстарішим співробітником ГАО. Уявляєте, якою молодою була Обсерваторія! Євген Павлович запросив із ПГО до ГАО кількох науковців – аспірантів та співробітників. Таким чином тоді опинилися в ГАО **А.А. Корсунь, І.І. Глаголева, А.А. Рубашевський**. Трохи пізніше до аспірантури Є.П. Федорова (знову з ПГО!) вступили **Я.С. Яцків та Й.В. Джу-нь**. ■

З побажанням всього найкращого невтомним працівникам «Світогляду».
Слава Україні!
Інда Глаголева
м. Київ

ЮВІЛЕЙ

Івану Олексійовичу Дичку виповнилось 90 років. Рідні, друзі і знайомі щиро вітають його з ювілеєм.

Морально-психологічні риси характеру, основи світобачення закладаються в людині, починаючи з дитячого віку. Звернемося до дитинства Івана Олексійовича.

Народився Ваня і виріс в мальовничому селі В'язівок поблизу Лубен. Дитинство прийшлося на важкі часи: спочатку при окупації України німцями, а надалі в голодні післявоєнні роки. Ріс в багатодітній сім'ї, ще з двома братами **Миколою і Григорієм**, та двома сестрами **Анастасією і Євдокією**. Часто були голодні, або напівголодні. Рятувала корова. Треба було її пасти, заготовляти сіно на зиму, копати грядки на городі заготовляти дрова. З дровами були великі проблеми. Заборонялось (як і зараз) брати в лісі навіть сухі дерева, що лежать на землі. Дозволялось заготовляти очерет і рогіз, вербу і верболіз на болоті. Коли загорялась в печі вербова дровина, то з іншого кінця з шипінням видувались бульби. Хлопці вирішили хоч раз привезти матері нормальних сухих дров. Взяли санки, поїхали в дубовий ліс і наламали сухих гілок.

На їх наскочив лісник, вилаяв і примусив вивантажити гілля. Ввечері батькові довелося брати пляшку самогону і йти до лісника просити, щоб він не дав розголосу цьому випадку. Післявоєнну розруху ліквідовували за рахунок селян. На селі було введено справжнє кріпосне право. Паспортів людям не видавали, поїхати з села можна було в двох випадках: завербувавшись на шахти Донбасу чи на лісопвал, або вступивши у вуз. Звичайно, ще брали в армію на 2–3 роки. Був введений мінімум трудоднів, котрий мала відпрацювати кожна людина. За роботу в колгоспі практично нічого не платили, не було ніякої пенсії. На селян наклали податки, грошові і натуральні. Грошові було можливо виплатити, тільки виростивши і продавши бичка чи теличку. Якщо мав корову, то повинен був платити натуральний податок – декілька сотень літрів молока. Дійшло до того, що стали обкладати податком навіть окремі дерева в саду. Довелося батькові частину саду вирубати.

У містах ситуація була краща. Платили зарплату, діяло пенсійне забезпечення. Міщани довго згадували, які дешеві овочі були після війни. Звичайно дешеві, бо забирали їх із сіл безплатно.